

ikke være praktisk. Det vilde være mere tilfældigt, om det var Undernævnet eller Overnævnet, der traf det rigtige, og den Retsenhed, som man særlig søger fremmet gennem Appel-Instituttet, vilde ikke komme til Stede, naar der var omtrent lige saa mange Overnævne som Undernævne. Endelig kunde man tænke sig at oprette nogle ganske faa Overnævne, der altsaa hvert skulde have en større Del af Landet under sig. Men saa vilde Forholdet blive det, at de Kendelser, der var afsagte af det lokale Forretningslokale-Nævn, det vil sige af Folk, som havde Kendskab til de stedlige Forhold, til de Forhold, der her særlig kommer i Betragtning, skulde appelleres til Folk, som kom rejsende andetsteds fra, som altsaa ikke havde dette Kendskab. Ogsaa her vilde der altsaa blive Spørgsmaal om at appellere fra den bedre underrettede til den mindre godt underrettede Autoritet, og dette vilde, som jeg før fremhævede, ikke være rigtigt. Af disse Grunde, altsaa fordi vi ikke mente at kunne finde et praktisk brugeligt Appel-Institut, har Udvalget lige saa lidt som den højtærede Minister ment at kunne foreslaa nogen Forandring i den gældende Lovs Regel, hvorefter Forretningslokale-Nævnenes Kendelser ikke kan appelleres i Realiteten.

Tilbage har jeg saa det Forslag, jeg før henskød, nemlig Ændringsforslag Nr 3. Ærede Medlemmer vil vide, at i den gældende Lovs § 3 findes en Bestemmelse saalydende: „Overenskomster mellem Ejer og Lejer om Forhøjelse af Lejen i et bestaaende Lejeforhold kan kun tilsidesættes af Nævnet, naar et Flertal paa mere end een Stemme udtaler sig derfor“. Det var en Bestemmelse, der i Fjor blev indsat i Loven her i Tinget som et Kompromis, der blev truffet efter langvarige og indgaaende Forhandlinger. I Boligkommissionen har imidlertid et Flertal nu foreslaaet at stryge denne Bestemmelse, hvorimod et Mindretal af Boligkommissionen har foreslaaet den bibeholdt og ønsket, at der dertil skulde knyttes følgende Tilføjelse: „En i Henhold til saadan Overenskomst godkendt Lejeforhøjelse anses ogsaa som behørig godkendt overfor en ny Lejer“. Om dette Spørgsmaal har der, hvad sikkert ikke vil være de ærede Medlemmer overraskende, hersket stor Uenighed i Udvalget. Den højtærede Minister havde ved Lovforslagets Fremsættelse fulgt Boligkommissionens Flertal, altsaa udeladt den paagældende Bestemmelse af Lovforslaget, og en Del af Udvalgets Medlem-

mer var enige med Ministeren heri, medens andre af Udvalgets Medlemmer stillede sig paa det modsatte Standpunkt, og i et hvert Tilfælde ønskede den nuværende Bestemmelse bibeholdt. Herom har der været ført meget langvarige og indgaaende Forhandlinger i Udvalget, men Resultatet er lykkeligvis blevet det, at man ved Imødekommen, ja, jeg kan sige Resignation fra begge Sider er naaet til et Kompromis, som hele Udvalget har kunnet samles om. Det, der nu foreslaas, er at bibeholde den Bestemmelse, der findes i den nuværende Lov, men med den Tilføjelse, at for at Overenskomster mellem Ejer og Lejer skal have den Betydning, der her er Tale om, skal Overenskomstens Frivillighed af Parterne bekræftes mundtlig overfor Nævnet, og efter at man er blevet enig herom, bliver der ikke Spørgsmaal om den Tilføjelse, som et Mindretal i Boligkommissionen havde ønsket.

Foruden de Spørgsmaal, der saaledes i større eller mindre Omfang har givet Anledning til Ændringsforslag, har der i Udvalget været forhandlet meget om det Spørgsmaal, om ikke Leje af møblerede Værelser med fuld Kost kunde inddrages under Huslejelovgivningens regulerende Bestemmelser. Det gøres gældende — og det er sikkert ganske rigtigt —, at der paa sine Steder, om end ganske vist ingenlunde i Almindelighed, har fundet betydelige Misbrug Sted paa dette Omraade. Hele Udvalget har været enig om, at det var ønskeligt, om der kunde skrides ind mod disse Misbrug, men har paa den anden Side ogsaa ment, at der var betydelige praktiske Vanskeligheder ved at gennemføre en saadan Ordning, at det i visse Maader var langt vanskeligere at træffe en Regulering med Hensyn til Kost end med Hensyn til Værelse, og at man selvfølgelig ved en saadan Regulering maatte have for Øje, at man ikke burde ødelægge eller vanskeliggøre Erhvervet for alle de gode Pensionats-Værter og -Værtinder, der ikke gør sig skyldige i Oprækkeri. Vi har forsøgt paa forskellige Maader at finde en Ordning, men det er ikke lykkedes os at finde nogen, som vi kunde anse for tilfredsstillende. Vi har derfor i Udvalget ladet dette Spørgsmaal falde, men den højtærede Minister har bebudet, at han ved en senere Lejlighed vil optage Spørgsmaalet, maaske paa et andet Grundlag.

Med disse Bemærkninger skal jeg til-lade mig at anbefale Udvalgets Indstilling. Med de Erfaringer, jeg har gjort ved Be-